

ГИНЕ ПЕРЛИНА НОВОМИРГОРОДЩИНИ

Іван Давиденко

Українська держава має багатовікову історію та культуру. Але ми ще не навчилися шанобливо ставитися до минулого свого народу, до його культурних та духовних цінностей, зберігаючи надбання попередніх поколінь для майбутнього. Необхідно заохочувати зацікавленість і потяг молоді до історичної спадщини нашого народу.

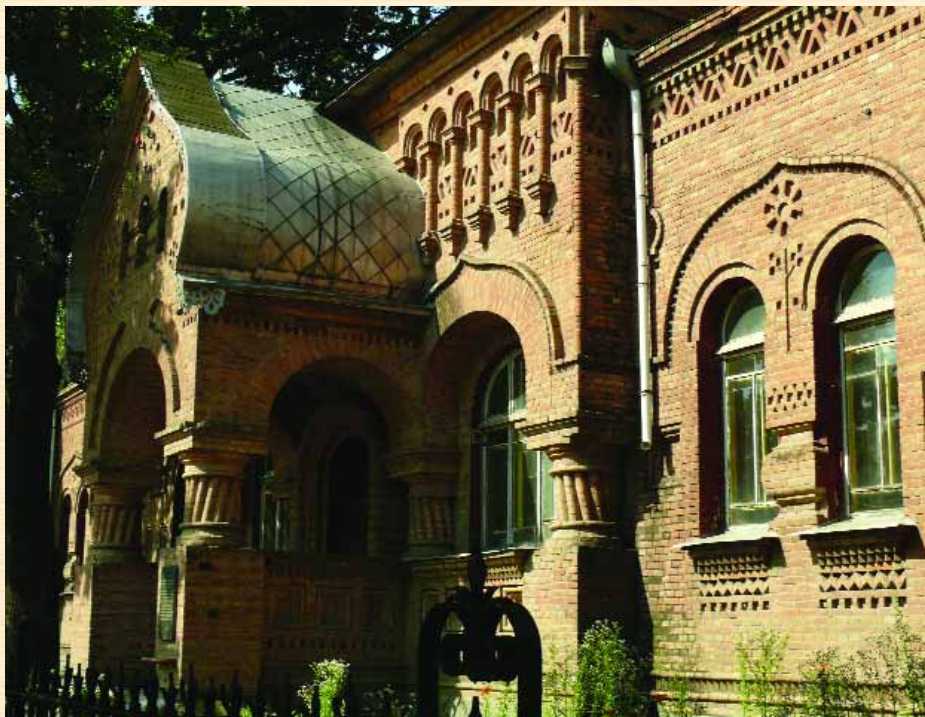
Як уродженець міста Новомиргород, що на Кіровоградщині, не можу бути байдужим, спостерігаючи, як на очах гине від бездіяльності місцевих керівників перлина цегляного мистецтва, споруджена на початку ХХ ст.

У 1910 році мешканка міста Новомиргород, меценатка Ганна Дмитрян, прийшовши до міської управи, заявила, що вона бажає побудувати лікарню для народу. Після деяких вагань місцева влада надала дозвіл для будівництва та виділила ділянку під забудову. Після цього Ганна Дмитрян разом з архітектором-художником М. Павученком, якого вона привезла з Києва, взялися до роботи.

У 1912 р. лікарню для народу “Цегляне диво” або “Палац для хворих” було відкрито. В ній безкоштовно лікували та харчували хворих — мешканців міста та навколишніх сіл.

Фото автора

Будівля лікарні пережила чимало тяжких днів: революція, громадянська та Друга світова війни. Медики лікарні на чолі з головним лікарем І.В. Даценком рятували життя нашим воїнам та партизанам, про що свідчить меморіальна дошка на фасаді споруди. Але найважчі часи для будівлі настали в останнє десятиліття, коли на посаді головного лікаря став Юрій Петрович Сірант, який занедбав будинок, довівши його майже до повного розвалу. У стінах з’явилося багато тріщин, на даху виростили деревця та бур’ян, дах будівлі під час дощів протікає, вікна побиті, деякі стіни просіли. На фасаді лікарні ще й досі відсутня охоронна дошка — підтвердження того, що

споруда є пам'яткою архітектури. Огорожа — витвір місцевих ковалів, хоча і вкрита іржею, але ще милує око пішоходів. Я разом з іншими мешканцями міста неодноразово звертався до місцевої та обласної влад з проханням врятувати будинок, аналогів якого немає в Україні. Відповідь одна — немає грошей. Але ж конче потрібно, щоб лікарня-пам'ятка виконувала свої функції — рятувала хворих і немічних, а не стояла зачиненою, продовжуючи тихо руйнуватися, чекаючи на повільну смерть. Пасивне очікування загибелі “Палацу для хворих”, побудованого благодійним коштом, без сумніву, є злочином, адже сучасний стан споруди дає всі шанси для її порятунку. Для цього потрібні лише небайдужість і професіоналізм можновладців, а кошти... вони обов'язково знайдуться, якщо буде велике бажання їх відшукати.

